

РЕШЕНИЕ

№ 22297

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8135** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 06.08.2024 г. на М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес [населено място], [улица] срещу Решение №8112/ 24.07.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че административният акт не отговаря на изискванията на чл. 59 АПК, посочени са бланкетни фактически основания и актът е немотивиран поради излагането на противоречиви мотиви. Жалбоподателят сочи, че административният орган не е спазил административнопроизводствените правила, като не е изяснил релевантни обстоятелства. Твърди, че органът не е анализирал задълбочено бежанската история на лицето и обстановката в страната му по произход и че не е обосновал заключението си защо О. е сигурна трета държава за лицето. Счита, че решението е постановено в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, чл.1а от Женевската конвенция за статута на бежанците, Директива 2011/95ЕС и др. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява

становище за неправилност и неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Моли съда да отхвърли жалбата.

Прокурорът в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.04.2024 г. М. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № УП 23402 по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 98/.

На 29.05.2024г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на М. А., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.60/.

На 16.04.2024 г. е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.78/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е роден и до навършване на 18 години е живял в А. Д., О. Арабски Емирства (О.) при родителите си сирийци. Започнал е висше образование в университет в А. Д., след което е продължил образованието си в [населено място], С.. Живял е в С. от 2016 г. до 2023 г., но е пътувал до А. Д. поради необходимост от лечение на проблеми с щитовидната жлеза. Пристигнал е легално в България, тъй като след завършване на висшето си образование в С. се е записал като студент в Нов български университет.

Жалбоподателят обяснява, че е напуснал С. поради липса на сигурност и условия за живот, бомбардировки и въоръжени групировки. Опасява се, че ако се върне там, ще бъде привлечен в сирийската армия. Към него е била отправена заплаха за това през 2022 г. от страна на въоръжени фракции. Заявява, че не може да живее в А. Д., защото поради изискване за 3 години трудов стаж по специалността му, прекаран в С., няма да има възможност да си намери работа.

На 26.04.2024 г. е проведено второ интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л. 74/. Пред интервюиращия орган лицето обяснява, че макар че е родено в О., няма право да получи гражданство на О., тъй като родителите му са сирийци. При навършване на пълнолетие му е издадена лична карта в О. с валидност до 2025 г., като единствено условие за нейното издаване е да работи. Трудовият му договор е прекратен и той заминава за България, защото няма легално основание да остане в О..

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 40 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в С.. В същата е посочено, че С. се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт и съществува риск за сигурността поради произволни изчезвания и действащи безнаказано въоръжени и престъпни групи.

Също така при преценката дали на лицето да бъде предоставен международна

закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 36 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка и положението на сирийските граждани в О.. В същата е констатирано, че макар че не е налице официална система за предоставяне на закрила на бежанците, търсеци убежище, правителството на О. спазва международните стандарти за закрила на бежанците. Посочено е, че в О. живеят голям брой сирийци, които работят в държавния и в частния сектор.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на М. А..

С Решение № 8112/ 24.07.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на М. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на С., самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаването му е налице вътрешен въоръжен конфликт в страната по произход, което кореспондира с изложените от молителя причини за напускането ѝ и съвпада с изложеното в справката за актуалната общественно-политическа обстановка в С..

В решението обаче изрично е посочено, че бежанската история следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал. 2 ЗУБ и възможността лицето да се ползва със закрилата на друга държава, а именно О., където е живяло постоянно до навършване на 18-годишна възраст. Сочи се, че спрямо лицето не са били отправяни искания да се връща в С. и не е било принудено да напусне О.. Лицето е заминало за България легално поради записването си като студент в „Нов български университет“ в С..

С оглед на всичко изложено съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно С. и О., с отчитане на общото положение в двете държави, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и отношението към сирийските бежанци в О..

В жалбата се сочи, че решението на административния орган е немотивирано, взето въз основа на бланкетни фактически основания, и при неизясняване на множество обстоятелства. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на О. като „трета сигурна страна“ и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната

територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Макар че през 2022 г. спрямо него е била отправена устна заплаха, че ще бъде привлечен в сирийската армия, това само по себе си не е основание за предоставяне на хуманитарен статут съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Също така страхът от евентуално наказание поради отклонение от военна служба, не може да бъде определено като преследване по смисъла на [чл. 8](#) от [ЗУБ](#). / в това число Решение № 10335 от 11.07.2011 г. на ВАС по адм. д. № 6498 / 2011 г./

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от

Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е взел предвид данните от справката за С., в която е посочено, че страната се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт с високо равнище на безогледно насилие, чиято степен достига такова ниво, че именно съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, ако бъде върнато в страната, поради самия факт на присъствието си, се излага на заплаха.

В оспореното решение също така е прието, че конкретната бежанска история на лицето налага случаят да бъде разгледан в светлината на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Съдът изцяло споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя О. отговарят на легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Горното се потвърждава от приобщената в хода на съдебната фаза и приложената по делото справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ за обстановката в О., съгласно която законът в О. не предвижда предоставяне на статут на бежанец, но правителството на О. спазва международните

станданти за закрила на бежанците. Правилно административният орган е приел, че завръщането на чужденеца в О. няма да застраши неговите живот и здраве и по този начин бива спазен принципът забрана за връщане, установен в чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и възприет в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Видно от справката за общественоеикономическото положение в О., на лицата, бягащи от конфликт, правителството предоставя едногодишни визи, за които период тези лица да намерят работа. Горното се потвърждава от заявеното от жалбоподателя за пребиваването му в О., което е приключило по негово собствено решение веднага след прекратяването на трудовия му договор.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от 06.08.2024 г. на М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение №8112/ 24.07.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: